

Cuộc Xe Đêm Phan Cao Toại

<http://www.4vn.net/truyenngan/cam.dong/cuoc.xe.dem.htm>

Chiếc xe tốc hành về miền Tây dừng lại ở ngã ba lồi rẽ vào thị xã . Lúc ấy cũng đã khuya rồi . Những ngọn đèn cao áp treo cao hắt ánh sáng lạnh xuống con lộ phẳng phiu đã thừa người qua lại . Hai bên hè phố hàng quán vắng tanh , thỉnh thoảng tiếng rao của người bán hột vịt lộn chọt cất lên rồi lịm ngay vào đêm .

Tôi xách hành lý , tính đi bộ vào nhà chú em gần cầu Ông Bộ cách ngã ba chừng hơn cây số .

Hai chiếc xe gắn máy trường tới vây quanh .

- Về đâu chú Hai , cháu đưa về ?

Về đâu... Tôi phân vân , nửa muốn đi xe nửa muốn đi bộ . Chặng đường non nghìn cây số từ ngoài miền Trung vào đến đây đã làm cho tôi thấm mệt .

Ở bên kia đường , một chiếc xe đạp lồi cũng hồi hả băng sang . Ngồi trên yên xe là một phụ nữ đội chiếc nón lụp xụp , dưới ánh đèn mờ nhạt , người đó có khuôn mặt gầy và nước da ngăm đen . Chiếc xe đạp lồi dừng lại sau mấy chiếc xe gắn máy . Người phụ nữ im lặng đắm đắm hướng mắt về phía tôi không nói câu nào .

Tôi đọc được ý muốn của chị và trên khuôn mặt đen đúa còm nhom , cặp mắt sáng lên hy vọng .

Tôi quyết định sẽ đi xe lồi về nhà người em .

- Không khoái ngồi xe ôm !

Tôi hất hàm nói với mấy gã xe thô

- Đi xe lồi ngồi sau cho thoáng .

Mấy gã xe ôm nì nài thêm một lúc không được chạy tản ra , văng những lời tục tĩu . Lạnh tanh bước lại bên chiếc xe đạp lồi , tôi bỏ hành lý lên xe .

- Cho tôi về cầu Ông Bộ !

Người phụ nữ quay lại . Khi đối diện với chị , tôi kịp nhìn rõ chị chắc chưa đầy bốn mươi , gầy gò , da mặt đen sạm , nụ cười mệt mỏi để lộ hàm răng đều và trắng .

- Dạ, chú cho con ba ngàn !

Tôi bước lên xe , ngắt ngừng ngồi . Chị ta bắt đầu đạp , chiếc xe nặng nề chuyển bánh . Sên xe đã cũ , khô dầu , trượt lên líp xe nhọn hoắt nghe khô khốc , khó chịu . Dưới chiếc nón lá mất vành , lá nón tưa ra , mái tóc của chị buộc lại thành túm như chiếc chổi cùn quét qua quét lại trên bờ vai khắng khiu theo mỗi lần rướn người lên đạp . Áo hoa màu sẫm đã cũ , ngắn ngắn , mỗi lần chị cúi xuống lại hờ một vạt lưng .

Chị , tôi và chiếc xe lồi cà tàng làm nên một bức tranh khắc trên nền đêm đen .

Tôi béo tốt , phương phi , quần áo thơm tất đang ngồi như một ông phổng trên chiếc ghế xe không đệm . Còn chị , gầy còm , ốm yếu , lam lũ đang gò lưng đạp chiếc xe già nua , bánh xe nặng nề nghiền lên mặt đường tội nghiệp .

Người phụ nữ vẫn cặm cùi đạp . Đi một quãng chị lại đưa tay lên trán gạt mồ hôi .

Gió từ sông Tiền thổi vào lành lạnh . Tôi lấy chiếc áo khoác choàng lên mình .

Chợt thấy chiếc áo mỏng trên lưng người phụ nữ đã thấm ướt mồ hôi .

Tôi ái ngại , không muốn đi tiếp nữa , nói :

- Chị dừng chỗ đèn sáng kia , tôi muốn mua chút quà cho mấy đứa nhỏ .

Chiếc xe dừng lại . Chị đưa nón quạt rồi lấy ra một chiếc khăn đã cũ , nhàu nát lau mồ hôi .

Tôi bước ra với gói bánh trên tay và quyết định chỉ để hành lý trên xe và đi bộ với người phụ nữ . Tôi hỏi chuyện làm ăn , giọng chị buồn rầu đáp :

- Ế quá chú ơi ! Ba chiếc Honda nó giành hết . Từ chiều đến giờ chưa được cuộc nào . Chú là người đầu tiên . Chị giục tôi lên xe . Tôi chần chừ rồi từ chối , viện lý do đi bộ cho đỡ bó chân . Chị đẩy xe lại , rồi giọng nặng nề :

- Nếu chú không lên , con cũng không đi nữa...! Chị bỏ mặc tôi , với lấy trong túi treo trên ghi đông xe một ổ bánh mì nhai ngon lành .

- Xin lỗi chú từ chiều đến giờ con chưa có gì trong bụng .

Giọng chị nhỏ và buồn , một tay đưa lên ngực chặn cơn ho khúng khắng .

- Chú cố gắng cứu lấy chi ấy...!

Tất cả đều khẩn trương . Khi những giọt máu bắt đầu chảy vào cơ thể chị , người y tá cho biết huyết áp không thể đo được nữa . Chú em tôi làm hô hấp nhân tạo , tiêm thuốc trực tiếp vào tim . Tất cả những cố gắng ấy đều vô ích . Chị đã tắt thở .

Chú em buồn bã nói :

- Chị ấy ho ra máu vì lao phổi . Một động mạch trong hang lao bị vỡ do làm việc gắng sức quá .

Trước khi đưa chị xuống nhà xác, biên bản tài sản của người bệnh vốn vẹn mấy dòng : Trong túi có hai mươi ngàn đồng và một chiếc xe lôi !.

Tôi im lặng , nuốt nước mắt , chạy vội ra bờ sông , ngồi vào chiếc ghế của quán cóc ven bờ , nơi cách đây hơn tiếng đồng hồ tôi đã ngồi uống nước với chị .

Trước mắt tôi , sông Tiền vẫn lạnh lùng chảy mang theo những bè lục bình ra ngoài biển rộng...

Vĩnh Long 1999